

Arrest

nr. 204 194 van 23 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. HUYGAERTS
Dorp 8
2360 OUD-TURNHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Israëlische nationaliteit te zijn, op 7 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat M. HUYGAERTS en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Israëlische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 27 mei 2016 en heeft zich vluchteling verklaard op 10 maart 2017.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 1 juni 2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 5 september 2017.

1.3. Op 10 november 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn te Rehovot, Israël, op 7 februari 1983. U heeft de Israëlische nationaliteit en u bent jood.

U was woonachtig in Ashdod bij uw familie tot uw leeftijd van achttien jaar. Daarna begon u uw studies aan de Universiteit van Tel Aviv. Van uw eenentwintig tot vierentwintig jaar deed u uw legerdienst in Tel Aviv. Daarna behaalde u uw tweede diploma aan de Ramat Gan Universiteit en volgde u vervolgens twee jaar een studie aan het Joods instituut. Daarna doctoreerde u voor vijf jaar aan de Ramat Gan Universiteit. U behaalde dit diploma op 25 juni 2015.

U bent op 6 januari 2010 getrouwd met G.(...) J.(...) en samen hebben jullie twee kinderen, G.(...) Ouri.(...)-A.(...), geboren op 10 juli 2010 en G.(...) Y.(...)-Y.(...), geboren op 4 juni 2012. Sinds uw huwelijk woonde u in Ranaana. In 2012 vroeg uw vrouw de echtscheiding aan. Omwille van uw geloof weigert u hiermee akkoord te gaan. Hierdoor kwam u in de problemen met de Rabbijnse religieuze rechtbank. Deze religieuze rechtbank nam maatregelen tegen u om u tot de scheiding te dwingen. Zo werd uw bankrekening geblokkeerd en werd u ontslagen op de universiteit. U kreeg ook verschillende uitreisverboden. Ook werd u gevraagd om naar hoorzittingen te komen die ver afgelegen waren van de plaats waar u woonde. Daarenboven verscheen uw zaak ook in de media. Op 6 juni 2016 vernam u via uw login op de website van de Rabbijnse rechtbank dat de Joodse Gemeenschap in Antwerpen tevens maatregelen ten aanzien van u mocht nemen. Hierop volgend vernam u via een WhatsApp bericht dat u niet welkom was in een bepaalde synagoge in Antwerpen. Tevens heeft u een verzoekschrift ingediend bij de familierechtbank om een regeling te treffen aangaande uw kinderen.

Op 20 april 2016 verliet u Israël met een vals paspoort daar een uitreisverbod tegen u was uitgevaardigd. U kwam aan op 27 mei 2016 in Antwerpen. In België had u de intentie om legaal te verblijven op basis van postdoctoraat en u wist dat er een grote Joodse gemeenschap was. In België werd u op 28 juli 2016 gearresteerd omwille van het gebruik van het valse paspoort en belandde u hierdoor in de gevangenis. Israël vroeg uw uitlevering hiervoor. Israël zou hierdoor een legale manier vinden om u terug te laten keren. U vreest dat u bij terugkeer in Israël verder gestraft zal worden door de religieuze rechtbank en dat u daardoor in de gevangenis zal terecht komen. Op 3 maart 2017 vroeg u dan ook asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: kopie van de eerste pagina van uw paspoort, kopie van uw identiteitskaart, uw geboorteakte, documenten om uw studie en doctoraatsonderzoek te staven, uw huwelijksakte, verschillende documenten van de religieuze rechtbank in verband met uw zaak en verschillende nieuwsartikels waarin uw zaak wordt vermeld. U legt bovendien algemene informatie neer.

B. Motivering

Er dient na het gehoor afgenomen door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde asielmotieven geen verband houden met de Vluchtelingenconventie en wel om volgende redenen.

Zo hangt u uw vrees bij een terugkeer naar Israël op aan het feit dat er verdere dwangmaatregelen tegen u genomen zullen worden door de rabbinale rechtbank, dit omwille van uw persistente weigering om akkoord te gaan met de echtscheidingsprocedure die door uw echtgenote in gang werd gezet. U geeft aan dat u op basis van uw geloof weigert in te stemmen met de echtscheiding daar het huwelijk uniek is (CGVS p. 8). Aanvullend geeft u aan dat het binnen uw geloof enkel in uitzonderlijke en extreme gevallen wordt toegestaan om te scheiden, maar dat dit niet het geval is in uw situatie waardoor het tevens niet toegelaten is (CGVS p.9). Zowel uit uw verklaringen als uit de documenten die u neerlegt blijkt dat de religieuze rechtbank maatregelen neemt om u te overtuigen om in te stemmen met het echtscheidingsverzoek.

Dienaangaande dient vooreerst opgemerkt te worden dat een vreemdeling, om als vluchteling te worden erkend, dient aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit,

het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De door u aangehaalde feiten zijn evenwel gemeenrechtelijk van aard en vallen derhalve buiten het toepassingsgebied van voornoemd verdrag. U maakt immers niet aannemelijk dat de maatregelen die de rabbinale rechtbank heeft opgelegd ingegeven zijn door één van de in de Conventie van Genève bepaalde criteria. U stelt weliswaar dat een echtscheiding niet te verzoenen valt met uw geloofsovertuiging, maar het gegeven dat een religieuze rechtbank dwangmaatregelen ten aanzien van u oplegt om u ervan te overtuigen wel te scheiden en met andere woorden dus aangeeft dat scheiden toelaatbaar is vormt een duidelijke aanwijzing dat de maatregelen die rabbinale rechtbank heeft opgelegd niet ingegeven zijn door religieuze motieven.

U maakt derhalve niet aannemelijk dat er in uw hoofde sprake is van vervolging omwille van één van de in de Conventie van Genève bepaalde criteria. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet, en dit om onderstaande redenen.

Het CGVS betwist de reeds genomen dwangmaatregelen tegen u niet, doch uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat het rabbinale rechtstelsel volstrekt binnen het raamwerk van de Israëlsche grondwet, de zgn. Basic Law: Human Dignity and Liberty, functioneert. Voor de toepassing van de dwangmaatregelen geldt bovendien een strikte toepassing van het subsidiariteitsbeginsel én van het proportionaliteitsbeginsel. De rabbinale rechtbanken dienen, pas als alle andere maatregelen falen, eerst de minst ingrijpende dwangmaatregelen op te leggen, alvorens meer ingrijpende maatregelen op te leggen en waarbij een vrijheidsberovende straf als ultimum remedium wordt opgelegd. Zelfs indien u, zoals u beweert, bij terugkeer naar Israël een vrijheidsberovende maatregel zal opgelegd worden, dient benadrukt te worden dat de rabbinale rechtbanken niet autonoom optreden doch onder de strikte controle staan van de Israëlsche procureur-generaal en het Hoogste gerechtshof. Deze – gewone- gerechtelijke procedures en controles vallen onder art 5.1 (b) EVRM. Een eventuele dwangmaatregel vanwege de rabbinale rechtbank die vrijheidsbeneming inhoudt, is om die reden conform het EVRM.

Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat een rabbinale rechtbank een vrijheidsbenemende maatregel slechts in extreme situaties kan opleggen. Het opleggen van een vrijheidsberovende maatregel is hoe dan ook steeds in de tijd beperkt (maximaal 5 jaar, eenmalig verlengbaar), waardoor een dergelijke maatregel op zich evenmin kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing.

Uit dezelfde informatie blijkt tevens dat er geen nieuwe stap in de echtscheidingsprocedure, noch daarop gesteunde dwangmaatregel vanwege de rabbinale rechtbank van kracht zal zijn voordat u opnieuw in Israël zal zijn. U geeft aan dat u bij terugkeer naar Israël hoe dan ook een vrijheidsberovende straf boven het hoofd zal hangen (CGVS p.4-10), maar gezien de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en waaruit duidelijk blijkt dat dit pas kan als ultimum remedium en slechts in extreme situatie wordt toegepast, betreft dit enkel een vermoeden in uw hoofde.

Zelfs indien u inderdaad een vrijheidsberovende maatregel zou opgelegd worden, dient bovendien vastgesteld te worden dat u zelf de sleutel in handen heeft om een dergelijke dwangmaatregel te vermijden. U kan immers ook gewoon toestemmen om uit de echt te scheiden. Bovendien toont u niet aan dat u niet in beroep zou kunnen gaan tegen een dergelijke dwangmaatregel. Uit de informatie toegevoegd aan uw dossier blijkt immers dat het Grondwettelijk Hof te Israël reeds in het verleden rabbinale dwangmaatregelen ongrondwettelijk heeft bevonden, zodat kan aangenomen worden dat indien de rabbinale rechtbank in uw hoofde ten onrechte (zoals u beweert) een vrijheidsberovende maatregel zou opleggen u nog steeds over de mogelijkheid beschikt u hiertegen te verweren door gebruik te maken van de bij Israëlsche wet bepaalde beroepsprocedures. In dit opzicht dient dan ook benadrukt te worden dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Indien een asielzoeker niet alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput en evenmin kan aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten, kan de asielaanvraag alleen op basis van dit motief ongegrond verklaard worden.

Uw bewering dat de aanvraag tot uitlevering vanwege de Israëlsche autoriteiten een legale smoes is om u te vervolgen op basis van de echtscheidingsprocedure voor de rabbinale rechtbank, kan tot slot niet worden bijgetreden. Uw reis uit Israël was weliswaar in strijd met het rabbinale uitreisverbod, maar u ondernam deze reis met een vals paspoort, hetgeen u overigens uitdrukkelijk toegeeft tijdens uw gehoor op het CGVS (CGVS, p. 4). Het verzoek tot uitlevering is bijgevolg dan ook terecht gestoeld op

het feit dat u zich schuldig heeft gemaakt aan een schending van de Israëlsche Paspoortwet. Dient bijkomend opgemerkt te worden dat het verzoek tot uitlevering bovendien gestoeld is op het feit dat u strafrechtelijk vervolgd wordt wegens de belaging. In dit opzicht wenst het CGVS nog op te merken dat het aldus niet uitgesloten is dat u uw land van herkomst verlaten heeft teneinde te kunnen ontsnappen aan een gerechtelijke vervolging omwille van criminele feiten die u op uw kerfstok heeft, in casu de feiten van stalking waarvoor u blijkbaar in Israël vervolgd wordt.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

Volledigheidshalve dient aangestipt te worden dat u ten overstaan van het CGVS verschillende documenten neerlegt om uw asielrelaas te staven. Ook ontving het CGVS op datum van 14 september 2017 en op datum van 25 september 2017 nog door u toegevoegde documenten. De documenten die betrekking hebben op uw identiteit, studie en professionele bezigheden worden door het CGVS niet in twijfel getrokken. De documenten die u neerlegt aangaande uw zaak voor de rabbinale rechtbank worden op zich niet betwist, maar gezien bovenstaande observaties buigen zij de appreciatie van het CGVS niet om. Hetzelfde geldt voor de nieuwsartikelen die u neerlegt. Met het voorleggen van deze nieuwsartikelen toont u aan dat uw zaak opgevolgd wordt in de media. Hierbij dient nadrukkelijk opgemerkt te worden dat hierin gesteld wordt dat Israël uw uitlevering vraagt, uitdrukkelijk op basis van de reeds hierboven genoemde strafrechtelijke feiten en niet vanwege uw weigering tot echtscheiding.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de rechtspraak van de Raad van State van 25 september 1986 nr. 26.933, de artikelen 8 en 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing niet of althans onvoldoende met redenen is omkleed en niet in alle redelijkheid is genomen en dat hieruit geenszins blijkt dat er een afweging is gemaakt tussen zijn belangen enerzijds en deze van de Staat anderzijds terwijl het belang van de staat bij de maatregel nihil is en integendeel de schade die aan verzoeker zou worden berokkend enorm is. Verzoeker vervolgt dat de middelen tegen de overwegingen in hun geheel genomen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de rechtspraak van de Raad van State, artikel 8 *juncto* artikel 14 EVRM en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen stellen dat de motivering in feite en in rechte afdoende moet zijn en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen. Verzoeker stelt dat op geen enkele wijze blijkt dat zijn verklaringen niet met de waarheid zouden overeenstemmen. Vervolgens onderneemt hij een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Verzoeker betoogt vooreerst dat de door hem aangehaalde feiten religieus geïnspireerd zijn en dus wel degelijk onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève vallen. De maatregelen die de Rabbinale Rechtbank heeft opgelegd zijn immers ingegeven door één van in de Conventie van Genève bepaalde criteria, met name het criterium godsdienst. Verzoeker maakt naar zijn mening dus wel degelijk aannemelijk dat hij moet vrezen voor vervolging wegens zijn religieuze overtuiging. Verzoeker beaamt dat hij en de Religieuze Rechtbank van de Staat Israël een verschillende religieuze visie hebben op de voorwaarden inzake een religieuze echtscheiding. Zijn religieuze visie is dat een religieuze scheiding in zijn specifiek geval niet toelaatbaar is, daar waar de religieuze visie van de Staat Israël het tegengestelde is. Zij menen dat de religieuze scheiding in deze casus wel toelaatbaar is. Verzoeker merkt op dat zijn visie over de religieuze echtscheiding in zijn geval gedeeld wordt door andere Rabbinale Rechtbanken, weliswaar niet in Israël. Verzoeker is de mening toegedaan dat wanneer een religieuze Rechtbank een persoon niet kan dwingen om bepaalde religieuze acties te ondernemen (bv.

een baard laten groeten...), deze zelfde rechtbank ook geen persoon kan beroven van zijn vrijheid wanneer deze niet akkoord gaat met een religieuze echtscheiding en de daarbij horende handelingen.

Vervolgens argumenteert verzoeker dat hij in geval van terugkeer naar Israël een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Hij wijst er vooreerst op dat Israël geen grondwet kent, maar enkel enkele "Basic Laws". Hij beaamt dat het Rabbinaal rechtstelsel functioneert binnen het raamwerk van het Israëlische rechtstelsel, maar stelt dat de 'standaard'/'norm' in deze "Basic Laws" in waarde/niveau een pak lager is dan de normen/rechten van landen die vallen onder het EHRM. Israël is niet gebonden door het EVRM. Onder verwijzing naar rechtspraak van het EHRM (*Asalya v. Turkije*, nr. 43875/09, 15 april 2014), stelt verzoeker zich dus terecht zorgen te maken over de veiligheid in zijn eigen land na terugkeer. Hij merkt daarbij op dat E. I., die deel uitmaakte van de Kamer van de Israëlische Rabbinaal Rechtbank van beroep in zijn zaak, een lezing gaf op 22 mei 2017 waarbij hij eerst de joodse wet citeerde die toestaat om een persoon te folteren tot hij akkoord gaat met de joodse echtscheiding. Vervolgens refereerde hij naar de zaak van verzoeker en zei hij (vrij vertaald) *"We hebben een nieuw verhaal nu met een doctoraatsstudent in de fysica aan de Universiteit van Tel Aviv..."* Ten slotte vat hij het verhaal samen en wordt het volgens verzoeker duidelijk dat men foltering tegen hem zou gebruiken tot hij akkoord gaat met de joodse echtscheiding. Verzoeker verwijst tevens naar stuk 29 toegevoegd aan het verzoekschrift, waaruit moet blijken dat de religieuze rechtbank wacht op zijn terugkomst naar Israël. Verzoeker vreest dan ook dat, ondanks het feit dat het Rabbinaal rechtstelsel functioneert binnen het raamwerk van het Israëlische rechtstelsel, zijn rechten alsnog aangetast zullen worden, dit gelet op de lagere standaarden inzake wetgeving in Israël. Verzoeker wijst erop dat de *"Rabbinical Tribunals (Implementation of Divorce Judgment) Law 5755-1995"* (stuk 7), die dwangmaatregelen toestaat, geen enkele bepaling of indicatie bevat inzake proportionaliteit en subsidiariteit, noch enig andere wet. Het is volgens hem dus incorrect aan te nemen dat het proportionaliteit- en subsidiariteitsbeginsel gehanteerd worden bij dwangmaatregelen, zoals wordt gesteld in de bestreden beslissing. Het is ook zo dat de Religieuze Rechtbanken autonoom handelen wanneer zij de dwangmaatregelen opleggen van de *"Rabbinical Tribunals (Implementation of Divorce Judgment) Law 5755-1995"*, waaronder de tienjarige gevangenisstraf. De Israëlische Advocaat-Generaal heeft niet de autoriteit om toezicht te houden op de opgelegde straffen en ook het Supreme Court handelt enkel als cassatierechtbank. Volledigheidshalve voegt verzoeker toe dat er in 2016 negen gevangenisstraffen werden opgelegd aan echtscheidings- of 'get'weigeraars. Hij vervolgt zijn betoog, stellende dat de gevangenisstraf die als dwangmaatregel opgelegd kan worden door een religieuze rechtbank om iemand te dwingen te scheiden arbitrair/willekeurig is en aldus artikel 5.1 (b) EVRM schendt. In een democratische maatschappij heeft immers niemand belang bij het verzekeren van de onmiddellijke vervulling/uitvoering van deze religieuze verplichting, zeker niet met een levenslange ongelimiteerde gevangenisstraf, aldus verzoeker, die rechtsleer en rechtspraak aanhaalt om zijn betoog kracht bij te zetten. Waar in de bestreden beslissing wordt aangehaald dat uit de beschikbare informatie blijkt dat een Rabbinaal Rechtbank een vrijheidsbenemende maatregelen slechts in extreme situaties kan opleggen, benadrukt verzoeker dat zijn dossier een dergelijk extreem geval betreft. Het bewijs daarvan is het feit dat reeds alle andere dwangmaatregelen werden opgelegd voor hij het land verliet. Bovendien werd er geen andere zaak zo gepubliceerd in de pers als deze van verzoeker (stukken 13-17 en 28-29...) en kreeg hij op 25 mei 2016 een vonnis van de Religieuze Rechtbank inzake een gevangenisstraf na zijn terugkeer naar Israël (stuk 3). Ook klopt het niet waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het opleggen van een vrijheidsberovende maatregel steeds in de tijd beperkt is (maximaal 5 jaar, eenmalig verlengbaar). Het klopt dat de op te leggen gevangenisstraf zoals beschreven in de *"Rabbinical Tribunals (Implementation of Divorce Judgment) Law 5755-1995"* (stuk 7) beperkt is tot vijf jaar (eenmalig verlengbaar), maar de gevangenisstraf die kan opgelegd worden door andere wetten, zoals de *"Rabbinical Tribunals Jurisdiction (Marriage and Divorce) Law, 5713-1953"*, de *"Religious Tribunals (Enforcing Obedience and Procedure of Hearings) Law 5716-1956"* en de *"Contempt of Court Ordinance"*, is niet gelimiteerd. Verzoeker haalt twee voorbeelden aan die aantonen dat het niet correct is te stellen dat de gevangenisstraf beperkt is in de tijd. Daarnaast betwist hij de motivering van de bestreden beslissing als zou hij zelf de sleutel in handen hebben om een vrijheidsberovende dwangmaatregel te vermijden aangezien hij gewoon kan toestemmen om uit de echt te scheiden. Verzoeker merkt in dit verband op dat men hem niet kan dwingen om een bepaalde religieuze handeling te verrichten. In beroep gaan tegen een dergelijke dwangmaatregel is volgens verzoeker bovendien niet effectief aangezien de dwangmaatregelen van de Religieuze Rechtbank legaal zijn volgens het Israëlisch recht. Verzoeker ziet bewijs hiervoor in de zaak van een man die een ongelimiteerde gevangenisstraf kreeg en reeds 17 jaar in de gevangenis zit, en waar het Supreme Court oordeelde dat ze geen redenen vindt om in te grijpen in de beslissing van de religieuze rechtbank (stuk 30). Verzoeker volhardt voorts in zijn bewering dat de vraag tot uitlevering vanwege de Israëlische autoriteiten wel degelijk een legale smoes is om hem te vervolgen op basis van de

echtscheidingsprocedure voor de Rabbinale rechtbank. Hij meent dat de brieven van de Israëlsche autoriteiten aan België, de talrijke persberichten na zijn arrestatie, het bijhorende mediacircus en de overvloed aan aandacht voor zijn zaak dit duidelijk bevestigen. Verzoeker wijst erop dat er op 20 april 2016 een arrestatiebevel werd uitgevaardigd door de Rabbinale Rechtbank (stuk 6) en dat er door de Religieuze Rechtbank tevens een beslissing werd genomen waarbij er wordt gesproken over een gevangenisstraf voor verzoeker na zijn terugkeer naar Israël en een schadevergoeding van 100.000 NIS (ongeveer € 22.000) (stuk 3). Verzoeker is ervan overtuigd dat dit eigenlijk de werkelijke reden is van de vraag van Israël tot uitlevering. De misdrijven waarvoor formeel de uitlevering gevraagd wordt, zijn immers niet dermate zwaarwichtig. Verzoeker haalt nog aan dat Israël aan de Belgische FOD Justitie dan wel bevestigd heeft dat de Rabbinale Rechtbank beslist heeft om de hangende echtscheidingsprocedure in zijn geheel over te doen, dat de opgelegde beperkende maatregelen dus komen te vervallen en dat zijn echtgenote een nieuwe aanvraag tot echtscheiding dient in te dienen wanneer hij terug naar Israël zou gaan. Hij stelt dat hiermee zijn probleem echter niet is opgelost. Indien hij bij een nieuwe aanvraag nogmaals weigert om uit de echt te scheiden, begint de gehele procedure immers volledig opnieuw en kunnen er wederom beperkende maatregelen worden opgelegd. Hij verwijst in dit verband naar de instructie van de Procureur-Generaal van de Staat Israël (stuk 27), waarin wordt gesteld dat een echtscheidingsweigeraar een voortgaande overtreding begaat, alsook naar het persbericht *“Strafrechtelijke procedures tegen twee getweigeraars [man die weigert zijn echtgenote een get echtscheiding volgens de Joodse wet te geven]”*, waaruit hij uitvoerig citeert.

Verzoeker besluit dat de motieven van de bestreden beslissing niet evenredig zijn en zelfs in wanverhouding met het gestelde doel, en op onevenredige wijze zijn rechten aantasten en in verdere orde zijn leven en vrijheid in gevaar brengen. Hij meent dan ook dat hij wel degelijk erkend dient te worden als vluchteling, minstens dat het de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de fundamentele rechten van de mens zoals die blijken uit het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing nalaat een passende belangenafweging te maken en dat geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen. Hij poneert dat hij bij een terugkeer naar zijn land het slachtoffer zal worden van gewelddaden en dat zulks indruist tegen de principes van een rechtsstaat en in het bijzonder tegen artikel 3 EVRM. Verzoeker wenst ook te wijzen op de schending van artikelen 8 (recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven), 5 (recht op vrijheid en veiligheid), 9 (vrijheid van gedachte, geweten en godsdienst) en 12 (recht te huwen) van het EVRM in geval van terugkeer naar Israël en hij haalt rechtspraak aan inzake de artikelen 9 en 12 van het EVRM.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een vonnis van de Rabbinale Rechtbank dd. 20 mei 2016, Rabbinical Tribunals Jurisdiction (Marriage and Divorce) Law 5713-1953, een samenvatting van de straffen *getweiger*ing opgelegd door de Rabbinale Rechtbank in 2016, een arrestatiebevel uitgevaardigd door de Rabbinale Rechtbank op 20 april 2016, Rabbinical Tribunals (Implementation of Divorce Judgments) Law 5755-1995, wetgeving *“Contempt of Court Ordinance”*, Religious Tribunals (Enforcing Obedience and Procedure of Hearings) Law 5716-1956, het artikel *“Precedent: De getweigeraar zal zonder tijdslimiet in de gevangenis blijven”* van NRG News van 28 augustus 2017, een arrest van het Israëlsche Hooggerechtshof, een mededeling op de website van het Israëlsche Ministerie van Justitie dd. 28 juli 2016 omtrent verzoekers arrestatie in België, het artikel *“Gezocht: de echtscheidings(get)-weigeraar O.(...) G.(...) gearresteerd in België”* van 28 juli 2016, het artikel *“Echtscheidings(get)-weigeraar O.(...) G.(...) gearresteerd in Antwerpen”* van 28 juli 2016, het artikel *“Echtscheidings(get)-weigeraar O.(...) G.(...) gearresteerd in België”* van 28 juli 2016, het artikel *“Echtscheidings(get)-weigeraar O.(...) G.(...) gearresteerd in België”* van 29 juli 2016, het artikel *“Drama: get* (echtscheidings)-weigeraar O.(...) G.(...) gearresteerd in België”* van 28 juli 2016, een proces-verbaal van het vredegerecht te Tel Aviv dd. 3 december 2015, een rapport van de Probatiedienst voor volwassenen dd. 19 juni 2016, een schrijven van het Israëlsche Ministerie van Justitie aan de Belgische FOD Justitie dd. 14 december 2016, een schrijven van verzoekers raadsman gericht aan de FOD Justitie dd. 11 januari 2017, een schrijven van het Israëlsche Ministerie van Justitie aan de Belgische FOD Justitie dd. 10 maart 2017, een schrijven van verzoekers raadsman gericht aan de FOD Justitie dd. 3 april 2017, het arrest *Masri v. Masri* van Supreme Court New York dd. 13 januari 2017, het document *“Jewish Divorce”*, een besluit van de Rabbinale Districtsrechtbank dd. 16 februari 2016, een instructie van de Procureur-Generaal van de Staat Israël dd. 10 november 2016, het artikel *“De rechter rabbijn I.(...) presenteert: oplossing voor [get]* weigering”* van 22 mei 2017, het artikel *“totdat hij zegt: ik wil”* van 26 november 2017, een arrest van het Israëlsche Hooggerechtshof dd. 9 juni 2011, een schrijven van de FOD Justitie dd. 22 november 2016, een beslissing van de Opperste

Rabbinaal Rechtbank Jerusalem dd. 29 maart 2016, een beslissing van de Rabbinaal Arrondissementsrechtbank dd. 28 december 2015, een beperkingsbevel uitgevaardigd door de Gewestelijke Rabbinaal Rechtbank te Haifa op 6 juni 2017, diverse dagvaardingen, een beslissing van de Rabbinaal regionale Rechtbank te Haifa dd. 20 april 2016, mailverkeer omtrent een informele bespreking van verzoekers zaak, een dagvaarding dd. 19 april 2016, een verzoek tot uitlevering dd. 4 augustus 2016 en het artikel “*Strafrechtelijke procedures tegen twee getweigeraars*” van 15 juni 2017.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) hij niet aannemelijk maakt dat de maatregelen die de Rabbinaal Rechtbank heeft opgelegd ingegeven zijn door één van de in de Conventie van Genève bepaalde criteria, hij weliswaar stelt dat een echtscheiding niet te verzoenen valt met zijn geloofsovertuiging maar het gegeven dat een religieuze rechtbank dwangmaatregelen ten aanzien van hem oplegt om hem ervan te overtuigen wel te scheiden en met andere woorden dus aangeeft dat scheiden toelaatbaar is een duidelijke aanwijzing vormt dat de maatregelen die de Rabbinaal Rechtbank heeft opgelegd niet ingegeven zijn door religieuze motieven, (ii) uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat (1) het Rabbinaal rechtstelsel volstrekt binnen het raamwerk van de Israëlische grondwet functioneert, (2) voor de toepassing van dwangmaatregelen bovendien een strikte toepassing van het subsidiariteitsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel geldt, waarbij een vrijheidsberovende straf als *ultimum remedium* wordt opgelegd, (3) de Rabbinaal Rechtbanken niet autonoom optreden doch onder strikte controle staan van de Israëlische procureur-generaal en het Hoogste gerechtshof, deze – gewone – gerechtelijke procedures en controles vallen onder artikel 5.1 (b) EVRM en een eventuele dwangmaatregel vanwege de Rabbinaal Rechtbank die vrijheidsbeneming inhoudt om die reden conform het EVRM is, (4) een Rabbinaal Rechtbank een vrijheidsbenemende maatregel ook slechts in extreme situaties kan opleggen en dergelijke maatregel ook steeds beperkt is in de tijd (maximum 5 jaar, eenmalig verlengbaar), waardoor een dergelijke maatregel op zich evenmin kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing en (5) er geen nieuwe stap in de echtscheidingsprocedure, noch daarop gesteunde dwangmaatregel vanwege de Rabbinaal Rechtbank van kracht zal zijn voordat hij opnieuw in Israël zal zijn, (iii) hij zelf de sleutel in handen heeft om een vrijheidsberovende dwangmaatregel te vermijden vermits hij gewoon kan toestemmen om uit de echt te scheiden, (iv) hij niet aantoonde dat hij niet in beroep zou kunnen gaan tegen een dergelijke dwangmaatregel, (v) zijn bewering dat de aanvraag tot uitlevering vanwege de Israëlische autoriteiten een legale smoes is om hem te vervolgen op basis van de echtscheidingsprocedure voor de Rabbinaal Rechtbank niet kan worden bijgetreden daar het verzoek tot uitlevering gestoeld is op het feit dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan een schending van de Israëlische Paspoortwet, alsook op het feit dat hij strafrechtelijk vervolgd wordt wegens belaging en (vi) de door hem neergelegde documenten bovenstaande appreciatie niet ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.4.2. Daargelaten de vraag of verzoeker kan worden gevolgd waar hij in het eerste middel stelt dat uit alle door hem opgesomde normen voortvloeit dat de motivering afdoende moet zijn, stelt de Raad vast dat verzoeker met deze uiteenzetting enkel en alleen de schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht beoogt aan te tonen. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 10 november 2017 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in

aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4.3. In de mate verzoeker aanhaalt dat uit de bestreden beslissing geenszins een afweging blijkt tussen zijn belangen enerzijds en deze van de staat anderzijds, dat de bestreden beslissing disproportioneel is en dat de motieven van de bestreden beslissing niet evenredig zijn en zelfs in wanverhouding met het gestelde doel, en op onevenredige wijze zijn rechten aantasten en in verdere orde zijn leven en vrijheid in gevaar brengen, benadrukt de Raad dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts gemachtigd is om een vreemdeling als vluchteling te erkennen indien wordt aangetoond dat hij beantwoordt aan de omschrijving gegeven in artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire bescherming kan slechts worden toegekend indien voldaan is aan de voorwaarden vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid. De commissaris-generaal alsook de Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in deze verdragsbepaling of voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire bescherming toekennen omdat de gevolgen van een weigering voor hem buiten verhouding zouden zijn tot het voordeel ervan voor de "Staat".

In zoverre verzoeker de rechtspraak van de Raad van State alsook artikel 8 *juncto* artikel 14 van het EVRM betreft in zijn betoog, kan de Raad slechts vaststellen dat hij niet de minste toelichting geeft op welke wijze de bestreden beslissing zou ingaan tegen deze rechtspraak of in welke opzicht de bestreden beslissing met schending van de aangehaalde artikelen zou zijn genomen. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM wijst de Raad er nog op dat de bestreden beslissing er op geen enkele wijze toe strekt een inmenging in verzoekers privé-, familie- en gezinsleven – dat hij overigens heeft opgebouwd in Israël en niet in België – uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. De bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd en bevat geen verwijderingsmaatregel. De schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM kan bovendien enkel dienstig worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Het is dan ook pas op het ogenblik dat aan verzoeker daadwerkelijk een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zich opdringt.

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde

verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

2.6. . Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève.

Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Uit het voorgaande blijkt dat de vluchtelingendefinitie uit volgende criteria bestaat die in hoofde van de asielzoeker cumulatief dienen vervuld te zijn om erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet:

- een vreemdeling zijn in de zin van artikel 1 van de Vreemdelingenwet;
- gegronde vrees hebben voor vervolging;
- om redenen van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging;
- zich buiten het land bevinden waarvan men de nationaliteit bezit;
- de *“bescherming”* van het land van nationaliteit niet kunnen of, *“wegens deze vrees”*, niet willen inroepen of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.

Krachtens artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet moeten de daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève:

*“a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;
b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a)”*.

De hierboven genoemde daden van vervolging kunnen onder meer de vorm aannemen van:

- a) daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld;
- b) wettelijke, administratieve, politieke en/of gerechtelijke maatregelen die op zichzelf discriminerend zijn of op discriminerende wijze worden uitgevoerd;
- c) onevenredige of discriminerende vervolging of bestraffing;
- d) ontneming van de toegang tot rechtsmiddelen, waardoor een onevenredig zware of discriminerende straf wordt opgelegd;
- e) vervolging of bestraffing wegens de weigering militaire dienst te vervullen, in het bijzonder tijdens een conflict wanneer het vervullen van militaire dienst strafbare feiten of handelingen inhoudt die onder de uitsluitingsgronden van artikel 55/2, § 1, vallen;
- f) daden van genderspecifieke of kindspecifieke aard.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is.

2.6.1. *In casu* wordt op generlei wijze betwist dat er ten aanzien van verzoeker verschillende dwangmaatregelen werden genomen door de Rabbinale religieuze Rechtbank, dit omwille van zijn persistente weigering om akkoord te gaan met de echtscheidingsprocedure die door zijn echtgenote werd opgestart. Verzoekers verklaringen in dit verband worden gestaafd door de bundel documenten die hij neerlegt en waaruit inderdaad blijkt dat de religieuze rechtbank diverse maatregelen heeft genomen om hem te overtuigen om in te stemmen met het echtscheidingsverzoek.

Verzoeker stelt dat zijn weigering om in te stemmen met de echtscheiding voortvloeit uit zijn geloof. Hij geeft aan dat het binnen zijn geloof enkel in uitzonderlijke en extreme gevallen wordt toegestaan om te scheiden, dat dit echter niet het geval is in zijn situatie en een echtscheiding religieus gezien aldus niet toegelaten is. Hij slaagde er echter noch tijdens het gehoor, noch in het verzoekschrift, noch ter terechtzitting in te verduidelijken onder welke voorwaarden een religieuze echtscheiding kan toegestaan worden en hij laat tevens tot op heden na te concretiseren waarom dit (volgens zijn visie) in zijn geval niet van toepassing zou zijn en waarom de religieuze leiders, die van oordeel zijn dat *in casu* een echtscheiding wél is toegelaten, het bij het verkeerde eind zouden hebben. De stelling in het verzoekschrift dat zijn visie gedeeld wordt door andere Rabbinale Rechtbanken buiten Israël betreft overigens slechts een blote bewering die op geen enkele wijze wordt gestaafd. Verzoeker licht aldus niet *in concreto* toe om welke reden een echtscheiding in strijd is met zijn religieuze overtuiging en hij slaagt er dan ook niet in de Raad ervan te overtuigen dat zijn hardnekkige weigering om akkoord te gaan met een echtscheiding is ingegeven door zijn geloof.

Evenmin kan worden gesteld dat de dwangmaatregelen die de Rabbinale Rechtbank tegen hem heeft opgelegd zijn ingegeven door religieuze motieven. Uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt dat volgens de joodse religieuze wetgeving een religieus huwelijk enkel kan worden ontbonden wanneer de echtgenoot een echtscheidingsbrief afgeeft en deze door de echtgenote wordt aanvaard. De religieuze rechtbank is zelf niet bevoegd om de echtscheiding uit te spreken. Wel kan de Rabbinale Rechtbank, wanneer zij van oordeel is dat de echtscheiding toelaatbaar is, de man verplichten om een 'get' te geven of een vrouw opdragen om deze te aanvaarden. Om een dergelijke uitspraak af te dwingen kan de Rabbinale Rechtbank bepaalde dwangmaatregelen opleggen, waarbij toepassing wordt gemaakt van het subsidiariteitsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel. Pas als alle andere maatregelen falen, worden eerst minder ingrijpende dwangmaatregelen opgelegd alvorens meer ingrijpende maatregelen op te leggen, waarbij een vrijheidsberovende maatregel slechts als *ultimum remedium* mag worden opgelegd. Dit blijkt ook duidelijk uit de opeenvolgende maatregelen die ten aanzien van verzoeker werden genomen: een uitreisverbod, zijn rijbewijs werd afgenomen, zijn paspoort werd afgenomen, er werd besloten dat niemand met verzoeker in onderhandeling mag gaan, hem eten of drinken mag geven, hem als gast mag ontvangen, bij hem op ziekenbezoek mag gaan, hem in de synagoge mag toelaten of hem mag toelaten de Thora te lezen, zijn bankrekening werd geblokkeerd en een benoeming werd onmogelijk gemaakt. Pas nadat verzoeker in strijd met het hem opgelegde uitreisverbod Israël had verlaten, gebruik makende van een vals paspoort, werd tegen hem een arrestatiebevel uitgevaardigd en volgde een beslissing van de religieuze rechtbank waarbij hem een gevangenisstraf werd opgelegd. Het loutere feit dat voormelde maatregelen werden opgelegd door een religieuze rechtbank, die volgens de Israëlische wetgeving als enige bevoegd is voor het religieuze huwelijk en de religieuze echtscheiding, zoals ook blijkt uit de door verzoeker bijgebrachte informatie, betekent op zich niet dat deze maatregelen religieus geïnspireerd zijn. Zo leest de Raad in de door verzoeker neergelegde informatie dat in Israël grote druk worden uitgeoefend op "get"-weigeraars, niet zozeer uit religieuze motieven maar om het fenomeen van 'verankering' of 'vastgeketendheid' van de vrouw te bestrijden. Doordat verzoeker sinds 2012 weigert akkoord te gaan met een echtscheiding,

"gijzelt" hij immers zijn echtgenote in een huwelijk waarin zij niet langer verbonden wil zijn en belet hij haar om haar leven verder te zetten en een nieuw(e) relatie/huwelijk aan te gaan. Verzoeker heeft de mond vol van zijn rechten (o.a. recht op eerbiediging van privé-, familie en gezinsleven, vrijheid van gedachte, geweten en godsdienst, recht om te huwen, zoals gewaarborgd door het EVRM), maar ontkent door zijn weigering om in te stemmen met de echtscheiding fundamentele rechten aan zijn echtgenote, zodat hij in het verzoekschrift bezwaarlijk kan volhouden dat in een democratische maatschappij niemand belang heeft bij het onmiddellijk vervullen van de aan hem opgelegde verplichting tot het geven van de "get". De opgevoerde strijd tegen het fenomeen van "get"-weigering, de maatregelen die door de Rabbinale rechtbanken worden genomen tegen "get"-weigeraars en het feit dat thans op instructie van de Israëlische Procureur-generaal tevens strafrechtelijke procedures kunnen worden opgestart tegen "get"-weigeraars, die geacht worden een voortgaande overtreding te begaan, moeten dan ook gezien worden als procedures ter vrijwaring van de rechten van de vrouw, of eerder van diegene die wenst te scheiden, eerder dan een vervolging omwille van een religieuze overtuiging zoals verzoeker wil laten uitschijnen. Verzoeker houdt dan wel vol dat hij gedwongen wordt om tegen zijn wil een religieuze handeling te stellen doch hij slaagt er, zoals hoger reeds gesteld, niet in te concretiseren waarom het instemmen met een echtscheiding in strijd zou zijn met zijn religieuze overtuiging. In zoverre verzoeker voorts verwijst naar het arrest Masri v. Masri, waarin het New Yorkse Supreme Court heeft geoordeeld dat het veroordelen van een man tot het betalen van een hogere onderhoudsbijdrage tot hij overgaat tot het geven van de "get" ingaat tegen de principes van de scheiding van Kerk en staat, is het de Raad niet meteen duidelijk welk punt hij hiermee wenst te maken. Immers, zoals uitdrukkelijk wordt bevestigd in het verzoekschrift vallen huwelijks- en echtscheidingszaken van Joden in Israël onder de exclusieve jurisdictie van de Rabbinale Rechtbanken en laat de Israëlische wetgeving (*"Rabbinical Tribunals (Implementation of Divorce Judgment) Law 5755-1995"*) het opleggen van dwangmaatregelen, waaronder een gevangenisstraf, expliciet toe. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift is de gevangenisstraf die als *ultimum remedium* kan worden opgelegd aan hardnekkige "get"-weigeraars overigens geenszins arbitrair/willekeurig. Immers, zoals reeds correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing treden de Rabbinale Rechtbanken niet autonoom op doch functioneren zij binnen het Israëlische rechtsstelsel en staan onder de strikte controle van de Israëlische procureur-generaal en het Grondwettelijk Hof, dat in het verleden reeds rabbinale dwangmaatregelen ongrondwettelijk heeft bevonden. De bevoegdheid van de Rabbinale Rechtbanken is bovendien bij wet geregeld. Een vrijheidsberovende maatregel die wordt opgelegd door een Rabbinale Rechtbank is daarenboven beperkt in de tijd (maximaal vijf jaar, eenmalig verlengbaar) (*"Rabbinical Tribunals (Implementation of Divorce Judgment) Law 5755-1995"*), waardoor een dergelijke maatregel naar het oordeel van de Raad niet kan bestempeld worden als een disproportionele of evenredig zware bestraffing. Een eventuele dwangmaatregel vanwege de Rabbinale Rechtbank die vrijheidsberoving inhoudt, is derhalve conform artikel 5.1 (b) EVRM. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen. Waar verzoeker betwist dat een vrijheidsberovende maatregel steeds in de tijd beperkt is en benadrukt dat de gevangenisstraf die kan opgelegd worden door andere wetten niet gelimiteerd is, wijst de Raad erop dat uit de in het verzoekschrift geciteerde passages uit de *"Rabbinical Tribunals Jurisdiction (Marriage and Divorce) Law, 5713-1953"*, de *"Religious Tribunals (Enforcing Obedience and Procedure of Hearings) Law 5716-1956"* en de *"Contempt of Court Ordinance"* geenszins kan blijken dat op basis van deze wetten ongelimiteerde gevangenisstraffen kunnen opgelegd worden. In zoverre verzoeker voorts verwijst naar het schrijven van de Israëlische autoriteiten dd. 10 maart 2017, waarin sprake is van een gelijkaardig dossier waar de man reeds sedert 2000 opgesloten zit, wijst de Raad erop dat in dit schrijven wordt benadrukt dat het één unieke zaak betreft waar het Supreme Court een beslissing goedkeurde van de Rabbinale Rechtbank om een koppige echtgenoot te veroordelen tot een gevangenisstraf van meer dan 10 jaar met geen datum van einde straf tot hij akkoord gaat met de echtscheiding. Dat verzoeker verder slechts één voorbeeld kan aanhalen van een man die veroordeeld werd door de religieuze rechtbank omdat hij weigerde zijn echtgenote een "get" te geven en die vervolgens 33 jaar in de gevangenis verbleef tot hij stierf, bevestigt eens te meer dat dergelijke situaties zich zeer uitzonderlijk voordoen.

Verzoeker meent dat zijn rechten zullen aangetast worden in geval van terugkeer naar Israël. Hij brengt echter geen overtuigende elementen of argumenten bij ter staving van zijn beweringen omtrent de "lagere standaarden inzake wetgeving in Israël". Ook de verwijzing naar uitspraken van E.I., die deel uitmaakte van de Rabbinale Rechtbank die zijn zaak in beroep behandelde, en van E.M., de leidinggevende van een speciale eenheid in het bestuur van de Rabbinale Rechtbanken, kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoekers rechten niet zullen gewaarborgd worden en dat men foltering tegen hem zal gebruiken tot hij akkoord gaat met de echtscheiding. Dat de religieuze rechtbank wacht op zijn terugkeer naar Israël is overigens achterhaald, zoals blijkt uit de brieven van de Israëlische autoriteiten gericht aan de Belgische FOD Justitie in het kader van het verzoek tot uitlevering, waarin

uitdrukkelijk wordt gesteld dat de hangende echtscheidingsprocedure vóór zijn terugkeer naar Israël nietig zal verklaard worden, dat ten aanzien van hem geen dwangmaatregel zal worden opgelegd die verband houdt met deze procedure, dat geen rekening zal worden gehouden met procedures die betrekking hebben op kwesties voorafgaand aan zijn uitlevering en dat zijn echtgenote een nieuw echtscheidingsverzoek zal moeten indienen nadat hij is uitgeleverd aan Israël. Aangezien uit deze briefwisseling duidelijk en ontegensprekelijk blijkt dat de hangende echtscheidingsprocedure nietig wordt verklaard en de opgelegde beperkende maatregelen aldus komen te vervallen, zoals ook uitdrukkelijk wordt bevestigd in het verzoekschrift, kan verzoeker bezwaarlijk ernstig blijven volhouden dat de vraag tot uitlevering vanwege de Israëlische autoriteiten een legale smoes is om hem te vervolgen op basis van de echtscheidingsprocedure voor de Rabbinale rechtbank, procedure welke immers niet langer bestaande zal zijn. Verzoeker betoogt dat met het nietig verklaren van de hangende echtscheidingsprocedure zijn probleem echter niet opgelost is. Hij verduidelijkt dat indien hij bij een nieuw echtscheidingsverzoek nogmaals weigert om uit de echt te scheiden, de gehele procedure immers volledig opnieuw begint en er wederom beperkende maatregelen kunnen opgelegd worden. Zoals reeds terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, heeft verzoeker echter zelf de sleutel in handen om een nieuwe dwangmaatregel te vermijden. Hij kan immers gewoon toestemmen om uit de echt te scheiden. Verzoeker argumenteert dat men niemand kan dwingen om een bepaald geloof te hebben of een bepaalde religieuze handeling te verrichten. Hij licht echter opnieuw niet toe waarom het instemmen met een echtscheiding in strijd zou zijn met zijn religieuze overtuiging. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan voorts worden gevolgd waar in de bestreden beslissing wordt overwogen: *“(...) Bovendien toont u niet aan dat u niet in beroep zou kunnen gaan tegen een dergelijke dwangmaatregel. Uit de informatie toegevoegd aan uw dossier blijkt immers dat het Grondwettelijk Hof te Israël reeds in het verleden rabbinale dwangmaatregelen ongrondwettelijk heeft bevonden, zodat kan aangenomen worden dat indien de rabbinale rechtbank in uw hoofde ten onrechte (zoals u beweert) een vrijheidsberovende maatregel zou opleggen u nog steeds over de mogelijkheid beschikt u hiertegen te verweren door gebruik te maken van de bij Israëlische wet bepaalde beroepsprocedures. In dit opzicht dient dan ook benadrukt te worden dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Indien een asielzoeker niet alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput en evenmin kan aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten, kan de asielaanvraag alleen op basis van dit motief ongegrond verklaard worden.”* Verzoeker voert aan dat in beroep gaan tegen een dergelijke dwangmaatregel niet effectief is en hij ziet bewijs hiervoor in hoger aangehaalde zaak van een man die een ongelimiteerde gevangenisstraf kreeg en reeds 17 jaar in de gevangenis zit, en waar het Supreme Court oordeelde dat ze geen reden zag om in te grijpen in de beslissing van de religieuze rechtbank. Daar staat echter tegenover dat het Grondwettelijk Hof in andere zaken rabbinale dwangmaatregelen wél ongrondwettelijk heeft bevonden, zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoeker maakt met een verwijzing naar één unieke zaak dan ook geenszins aannemelijk dat er geen doeltreffend rechtsmiddel zou openstaan tegen een eventuele nieuwe vrijheidsbenemende dwangmaatregel.

Verzoekers argument ter terechtzitting dat hij niet zozeer tegen de echtscheiding is en dat de Staat Israël of het Rabbinaat zijn huwelijk mag ontbinden, dat hij zelf als gelovige de daad waaruit zijn echtscheiding voortvloeit niet kan en mag stellen, dat hij met andere woorden de “get” niet kan en mag geven omwille van zijn religieuze overtuiging, doet geen afbreuk aan het voorgaande.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen. De door hem bijgebrachte documenten kunnen deze appreciatie niet ombuigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten correct als volgt: *“(...) De documenten die betrekking hebben op uw identiteit, studie en professionele bezigheden worden door het CGVS niet in twijfel getrokken. De documenten die u neerlegt aangaande uw zaak voor de rabbinale rechtbank worden op zich niet betwist, maar gezien bovenstaande observaties buigen zij de appreciatie van het CGVS niet om. Hetzelfde geldt voor de nieuwsartikelen die u neerlegt. Met het voorleggen van deze nieuwsartikelen toont u aan dat uw zaak opgevolgd wordt in de media. Hierbij dient nadrukkelijk opgemerkt te worden dat hierin gesteld wordt dat Israël uw uitlevering vraagt, uitdrukkelijk op basis van de reeds hierboven genoemde strafrechtelijke feiten en niet vanwege uw weigering tot echtscheiding.”* Gelijkaardige bemerkingen kunnen worden gemaakt bij de stukken toegevoegd aan het verzoekschrift, die in het voorgaande reeds in aanmerking werden genomen.

2.7. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.8. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Engels machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS